

Ο
ΑΝΔΡΑΣ
ΜΕ ΤΗΝ
ΠΙΟ ΥΑ
ΓΡΑΒΑΤΑ

ΜΑΥΓΗ ΚΟΜΟΔΙΑ
ΤΩΝ ΕΛ ΡΟΙ + ΑΒΓ

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία

OPENBOOK

Ανοικτή Λογοτεχνία

www.openbook.gr

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ

Μαύρη κωμωδία

ΕΛ Ρόι + ΑΒΓ

 Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ

Μαύρη κωμωδία

ISBN: 978-960-99990-3-8

OPENBOOK – Ανοικτή Λογοτεχνία

Δημιουργική Ομάδα:

ΕΛ Ρόι

Αριστοτέλης Καλύβας

Βάιος (Άκης) Βαΐου

Γιάννης Φαρσάρης

Γιάννης Καρακατσανίδης

Το θεατρικό έργο γράφτηκε συλλογικά και από κοινού, με επάλληλες προσθήκες και βελτιώσεις, μέσω της χρήσης συνεργατικού διαδικτυακού περιβάλλοντος Wiki

Σχεδιασμός εξωφύλλου:

Λευτέρης Παναγούλοπουλος [www.leftgraphic.gr]

Το θεατρικό έργο “Ο άνδρας με την πουά γραβάτα”
διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου
με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή]

Το παρόν θεατρικό έργο διατίθεται ελεύθερα χωρίς δικαιώματα
σε ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες για παραστάσεις
με φιλανθρωπικούς - μη εμπορικούς σκοπούς

Οι θεατρικές ομάδες που ενδιαφέρονται
για εμπορική χρήση του έργου θα πρέπει να επικοινωνήσουν
με το email: kostakis.b@gmail.com

Χαρακτήρες (με σειρά εμφάνισης):

1. Αφηγητής
2. Ιάκωβος Λέδερμαν
3. Ρόμπερτ Άουερ Σόπεν
4. Τηλεφωνήτρια
5. Σούπερμαν
6. Εκφωνήτρια δελτίου ειδήσεων

Σημείωση:

Στη σκηνή διαδραματίζεται ό,τι λαμβάνει χώρα στο μυαλό του Ιάκωβου Λέδερμαν, ενώ σε μια οθόνη προβάλλονται (όχι παράλληλα με τη δράση στη σκηνή) οι καταστάσεις του έξω κόσμου. Φυσικά όλα τα παραπάνω καθώς και τα παρακάτω είναι στη διακριτική ευχέρεια και δικαιοδοσία του σκηνοθέτη.

Λίγα λόγια πριν την πτώση

ΑΦΗΓΗΤΗΣ (οθόνη):

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές μελέτες, πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι αυτοκτονούν κάθε χρόνο σε ολόκληρο τον κόσμο. Σίγουρα πολλοί θάνατοι δεν καταγράφονται ποτέ ως αυτοκτονίες. Βλέπεται είναι η κοινωνική κατακραυγή και αποδοκιμασία ή η άρνηση της εκκλησίας να κηδέψει τους αυτόχειρες, που αναγκάζουν τις οικογένειες να πιέσουν τις αρχές ώστε να δηλωθεί η αυτοκτονία ως φυσικός θάνατος. Επομένως, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι στην πραγματικότητα ο αριθμός των αυτοκτονιών είναι αρκετά μεγαλύτερος.

Εδώ προκύπτει ένα ερώτημα: Τι γίνεται με αυτούς που μετανιώνουν για την απόφασή τους να αυτοκτονήσουν αλλά είναι ήδη πολύ αργά; Πρέπει να λογίζονται ως “λιποτάκτες αυτόχειρες”, αφού έστω και την ύστατη στιγμή μετάνιωσαν για αυτή τους την απονενομημένη πράξη; “Οι αυτόχειρες που διαβάζουν Κοέλο”, “οι κυκλοθυμικοί αυτόχειρες” ή απλά “οι αυτόχειρες που δεν-ξέρουν-τι-θέλουν” είναι μερικοί από τους τίτλους που θα μπορούσε κανείς να προσάψει στην ιδιαίτερη αυτή κατηγορία αυτοχειρών.

Φυσικά μόνο κάποιοι τρόποι αυτοκτονίας προσφέρουν αυτή τη “δυνατότητα μεταμέλειας”· ωστόσο τις περισσότερες φορές -σχεδόν πάντα εδώ που τα λέμε- χωρίς αντίκρισμα. Πώς μπορεί κάποιος να μετανιώσει τη στιγμή που έχει ήδη πατήσει τη σκανδάλη του όπλου και σε κλάσματα του δευτερολέπτου η σφαίρα έχει καρφωθεί στο κεφάλι του; Πολύ απλά: Δεν μπορεί.

Όμως αυτός που αποφασίζει να αυτοκτονήσει δένοντας μια πέτρα στο λαιμό του και βουτώντας στη θάλασσα, αναμένει το νερό να γεμίσει τα πνευμόνια του· αυτός που έχει δηλητηριαστεί περιμένοντας τη χημική ουσία να πλήξει ζωτικά όργανα· ή αυτός που πηδάει στο κενό από μεγάλο ύψος, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχει χρόνο για κάτι τέτοιο. Μέχρι τη στιγμή που το σώμα θα συγκρουστεί με το έδαφος μεσολαβούν αρκετά δευτερόλεπτα - μπορεί και λεπτά, αν για παράδειγμα κάποιος επιλέξει να αυτοκτονήσει

από τον τελευταίο όροφο του ουρανοξύστη Burj Khalifa στο Dubai. Έτσι, ο εν τη πτώσει άνθρωπος έχει, θεωρητικά, την ευκαιρία και τον χρόνο να αναθεωρήσει. Βλέπετε το μυαλό του ανθρώπου, ισχυρίζονται οι επιστήμονες, τη στιγμή που συνειδητοποιεί ότι έρχεται αντιμέτωπο με τον θάνατο, δουλεύει με απίστευτα γρήγορους ρυθμούς και ο χρόνος παραμορφώνεται, κυλάει αργά και κάθε στιγμή μοιάζει με αιωνιότητα.

Τι συμβαίνει αλήθεια στο μυαλό αυτού που αυτοκτονεί;

Τι συμβαίνει στο μυαλό αυτού που πέφτει στο κενό;

Τι να σκέφτεται, άραγε, ο Ιάκωβος Λέδερμαν;

Όροφος 24ος: Η αρχή της πτώσης**ΑΦΗΓΗΤΗΣ (οθόνη):**

Ο Ιάκωβος Λέδερμαν είναι 33 ετών, εργένης, απόφοιτος μιας φημισμένης σχολής διοίκησης επιχειρήσεων, με μεταπτυχιακό στην τραπεζική και δουλεύει τα τελευταία 9 χρόνια για την τράπεζα Fabulous Life & Co. Η ανέλιξη του στην ιεραρχία της εταιρείας ήταν ιδιαίτερα γρήγορη και εδώ και σχεδόν 4 χρόνια απασχολείται στο Business Center στα κεντρικά της γραφεία, στον ουρανοξύστη Vanity Capitalism. Τα γραφεία της Fabulous Life & Co στεγάζονται στους πρώτους 30 ορόφους (από τους συνολικά 110) του κτιρίου και το γραφείο του Ιάκωβου Λέδερμαν είναι στον 24ο. Έξι όροφοι τον χωρίζουν από την κορυφή της ιεραρχίας και την απόλυτη επαγγελματική καταξίωση, ενώ εικοσιτέσσερις από το πεζοδρόμιο.

Ένα πρωινό, λίγο πριν αρχίσει το ωράριο εργασίας, αποφασίζει να βάλει τέλος στη ζωή του πηδώντας από τον 24ο όροφο του, ομολογουμένως, εντυπωσιακού ουρανοξύστη. Πεζοί και σταματημένοι στα φανάρια οδηγοί, βλέπουν έναν κοστουμαρισμένο άνδρα με μια περίεργη πουά γραβάτα να αιωρείται 75 μέτρα πάνω από το έδαφος.

Ο Ιάκωβος Λέδερμαν -απελπισμένος λίγα κλάσματα του δευτερολέπτου πιο πριν, όταν πατούσε το κούφωμα του ανοικτού παραθύρου του γραφείου του- αισθάνεται τώρα για πρώτη φορά τόσο ελεύθερος και φαίνεται να απολαμβάνει τη θέα. Βρίσκεται 75 μέτρα πάνω από το έδαφος και αρχίζει η πτώση του · $t=0 \text{ sec}$, $s=75 \text{ m}$, και m (Jacob Lederman)=78 kg. Και ο όροφος: 24ος.

Τι συμβαίνει, άραγε, στο μυαλό του Ιάκωβου Λέδερμαν;

Όροφος 23ος: Στο μυαλό του Ιάκωβου Λέδερμαν

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΔΕΡΜΑΝ:

(Φοράει κοστούμι και πουά γραβάτα. Χαλαρώνει ελαφρώς τη γραβάτα και ξεκουμπώνει τα κουμπιά του κοστούμιού)

Πω... Έφτασα κιόλας στον 23ο όροφο και από τα πρώτα 2-3 μέτρα η αδρεναλίνη έχει χτυπήσει κόκκινο! Φοβερή η αίσθηση! Πάντα ήθελα να πέσω με αλεξιπτωτο ή να κάνω τουλάχιστον bungee jumping, όμως ποτέ δεν έβρισκα χρόνο. Δουλειές, διάβασμα, ραντεβού και κοινωνικές υποχρεώσεις. Ε, και κανένα γκομενάκι που και που· καταλαβαίνετε. Μου φαίνεται σαν ψέμα ότι πέφτω... Είμαι σίγουρος ότι θα είναι μια αξέχαστη, ανεπανάληπτη εμπειρία! *(Περπατά και σκέφτεται)*

Χμμ... Πράγματι, λιγουλάκι δύσκολο να επαναληφθεί, αλλά πολύ εύκολο να ξεχαστεί. Βασικά σε λίγο θα έχει ξεχαστεί οπωσδήποτε. Τουλάχιστον από εμένα. Εντάξει, ίσως κάποιοι περαστικοί να θυμούνται την πτώση μου για καιρό ακόμη. Δεν πέφτει δα και κάθε μέρα ένας άνθρωπος από τόσο ψηλά μπροστά στα μάτια σου! Ελπίζω, βέβαια, να μην προσγειωθώ στο κεφάλι κανενός· αυτού σίγουρα θα του μείνει αξέχαστη η πτώση μου! Τώρα που το ξανασκέφτομαι, θα την ξεχάσει το ίδιο εύκολα με εμένα. Σαν να μην έγινε ποτέ! *(Περπατά και σκέφτεται)*

Αχ... Τι είναι η ζωή μετά από μια πτώση; Για μένα ό,τι ήταν και πριν: Τίποτα! Κενής σημασίας και απολύτως καμιάς ουσίας! Γι' αυτό και αυτοκτονώ εξάλλου. Είπαμε, δεν έχασα τα λογικά μου! Κάποιο λόγο θα έχω και εγώ.

(Απευθύνεται προς τους θεατές)

Εσείς, δηλαδή, δεν έχετε σκεφτεί ποτέ να αυτοκτονήσετε; Δεν μπορεί! Για θυμηθείτε καλύτερα... Όταν αργούσατε ένα βράδυ να επιστρέψετε σπίτι, μετά από μια έξοδο ή ένα 5x5 βρε αδερφέ με τους φίλους σας, και η κοπέλα σας γκρίνιαζε μέχρι τα ξημερώματα, δε σας πέρασε καθόλου από το μυαλό κάτι τέτοιο; “Αγάπη μου τι ώρα είναι αυτή που

τελειώσατε τον αγώνα; Σε γήπεδα 5x5 άφτερ παίζατε;” Εντάξει, ίσως οι περισσότεροι να θέλατε να τη σκοτώσετε... Και μετά να αυτοκτονήσετε, σωστά; Έτσι τελιώνει συνήθως η ιστορία: Πρώτα σκοτώνεις και μετά αυτοκτονείς. Όπως και νά ‘χει, αυτοκτονείς. Τέλος πάντων... Ό,τι ήταν να γίνει, τώρα έγινε. *(Κοιτάζει στο βάθος και έπειτα το ρολόι του)*

Πόσο αργά περνάει ο χρόνος όταν πέφτεις! Κανονικά έπρεπε να είχα ήδη προσγειωθεί! Κανονικά... Χμμ, τι πάει να πει “κανονικά”; Όλα στη ζωή μου τα έκανα κανονικά και κανονικά έπρεπε να ήμουν ευτυχισμένος. Κανονικά...

Όροφος 22ος: Αχ κουνελάκι

(Κοιτάζει στο βάθος και ανασκουμπώνεται) Να! Αυτή τη στιγμή βλέπω το παράθυρο του γραφείου της Πατρίτσια· μόλις έφτασα στον 22ο όροφο! Όπως πάντα, απολύτως τακτοποιημένο γραφείο. Βλέπω το στυλό της με το χνουδωτό κουνελάκι στην κορυφή· φαίνεται λες και με κοιτάζει μες στα μάτια κουνώντας μου τ' αυτιά του! Καλό μου κουνελάκι, δεν σε είχα προσέξει ποτέ όταν σε κρατούσε στα χέρια της η Πατρίτσια. Είχα την προσοχή μου, βλέπεις, στραμμένη αλλού.

Αχ, η Πατρίτσια... Ήθελα απελπισμένα να βυθιστώ μες στα στήθη της. Αυτό μόνο να κατάφερνα και θα ήμουν ευτυχισμένος. Πραγματικά ευτυχισμένος. Αχ...

“Καλά”, θα μου πείτε, “έτσι έλεγες και για τη δουλειά, για τις σπουδές πιο πριν, για τον στρατό κάπου ενδιάμεσα”. “Να γίνω διευθυντής του τμήματος και μετά θα είμαι ευτυχισμένος! Να πάρω το μεταπτυχιακό μου και μετά θα είμαι ευτυχισμένος! Να βρω ένα βύσμα ώστε να πάρω μετάθεση στη λέσχη αξιωματικών και μετά θα είμαι ευτυχισμένος! Ένα αυτοκίνητο με δύο πόρτες· έπειτα ένα με τέσσερις· μετά ένα καμπριολέ. Όλε!” Και τώρα; Να... Αυτοκτονώ. Πώς τα κατάφερα έτσι; *(Βαδίζει σκεπτικός με τα χέρια στις τσέπες)*

Κανονικά... Κανονικά...

Αχ, αυτά τα βυζιά της Πατρίτσια... Και τα τόσα άλλα που έχω πιάσει από τα δεκαέξι μου. Πραγματικά κλείνω 17 χρόνια σεξουαλικής επαφής με το γυναικείο στήθος. Ωραία πράγματα. Άλλα μεγαλύτερα, άλλα μικρότερα, άλλα πιο στρόγγυλα, άλλα αδιευκρίνιστου σχήματος, άλλα kinder έκπληξη; Τι θα έχει άραγε μέσα; Αυτή η προσμονή, η μαγεία της αποκάλυψης όταν το σουτιέν υποχωρούσε μαλακά. Και πόσα άλλα θα έπινα ακόμη, ε; Θυμάμαι...

Αχ...

Θυμάμαι την πρώτη φορά στο Λύκειο η συμμαθήτριά μου Έρρικα που -μετά από ασφυκτική πίεση και αφού της υποσχέθηκα γάμους, βαφτίσια, εξοχικά, γούνες και

κληρονομίες- μου αποκάλυψε το στήθος της... Σ' ένα πάρτι την είχα ξεμοναχιάσει στο μπάνιο του σπιτιού μου και ως άλλος Αρχιμήδης, που ανακαλύπτει επιτέλους αυτό που τόσο απεγνωσμένα έψαχνε, φώναξα: “Έρρικα! Έρρικα!”

Αχ... Δόξες. Περασμένα μεγαλεία...

Και τώρα, η Πατρίτσια...

Και τι δε θα έδινά για τα δικά της τα μεγαλεία...

(Βαδίζει σκεπτικός. Σταματά απότομα)

Μήπως... μήπως έπρεπε πριν πάρω την απόφαση να αυτοκτονήσω να απευθυνόμουν σ' έναν ειδικό; Σ' έναν, ας πούμε, ψυχίατρο; Στον ψυχίατρο της εταιρείας; Μα, ναι! Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Θα μου πείτε: “Πώς να το σκεφτείς μέσα στην απελπισία σου;”

Και τι θα με συμβούλευε δα; Ψυχίατροι σου λέει... Κουραφέξαλα! Κομπογιαννίτες γιατροί της θεωρίας και της τεμπελιάς. Έχουν πιάσει ποτέ νυστέρι στο χέρι τους; Πώς να πιάσουν, αφού στο ένα χέρι κρατούν τα βιβλία του Φρόνιτ και στο άλλο το χρονόμετρο: Τικ, τακ, τικ, τακ, τικ, τακ... 0,96 ευρώ τα 15 δευτερόλεπτα. Γραμμές 090! Άιντε από εκεί! Καλά κάνω και πέφτω: Τιμή μου και καμάρι μου!

Αυτά όμως τα βυζιά της Πατρίτσια να έπιανα... Δε θα τα ξαναδώ ποτέ!

(Βαδίζει σκεπτικός. Σταματά απότομα)

Και πώς, διάολε, θα με βοηθούσε αυτός ο Ρόμπερτ Άουερ, Βάουερ, Σάουερ -πώς στην ευχή λένε αυτόν τον κομπογιαννίτη, τρελογιατρό της εταιρείας;

Όροφος 21ος: Η τραγωδία της μεγαλοφυΐας

(Εισέρχεται ο ψυχίατρος με δύο διπλωτές, πλαστικές καρέκλες στα χέρια, σημειωματάριο, στολό, μία πίπα στο στόμα, την οποία καπνίζει αραιά και που, και ένα μπουκαλάκι νερό)

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΟΥΕΡ ΣΟΠΕΝ: Άουερ, κύριε Λέδερμαν, Άουερ Σόπεν. Ρόμπερτ Άουερ Σόπεν. Διδάκτωρ του πανεπιστημίου της Βιέννης. Και ουχί κομπογιαννίτης! Ξέρετε, πριν κρατήσω τα βιβλία του Φρόιντ στα χέρια μου, για 6 χρόνια όντας φοιτητής ιατρικής, κρατούσα νυστέρια, χειρουργικά ψαλίδια, βολβούς ματιών, μπλεγμένες σπλήνες και τρυφερά συκώτια. *(Ανοίγει τις καρέκλες)* Καθίστε παρακαλώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΔΕΡΜΑΝ: Ε... Μάλιστα... Ευχαριστώ. Δεν γνώριζα. Ζητώ συγγνώμη... Είναι βλέπετε και πολλά τα ονόματά σας. Δεν ξέρει κανείς τι να πρωτοδιαλέξει!

Ρ.Σ.: Ιάκωβε Λέδερμαν, θα σας παρακαλούσα να διαλέξετε δύο από αυτά· ένα όνομα και ένα επίθετο. Το βρίσκετε, δηλαδή, τόσο δύσκολο να επιλέξετε και να μείνετε πιστός στην επιλογή σας;

Ι.Λ.: Λιγάκι, ναι. Ξέρετε, έτσι είμαι και με τις γυναίκες. Ανάμεσα από τρεις, θέλω και τις τρεις!

Ρ.Σ.: Χμμ... Το σημειώνω αυτό. Έχουμε ήδη φτάσει στον 21ο όροφο και το βασικό ερώτημα είναι ένα: Γιατί αυτοκτονείτε αγαπητέ μου;

Ι.Λ.: Γιατί προφανώς δεν είμαι ευτυχισμένος!

Ρ.Σ.: Είναι αδύνατο, φίλτατε, ο άνθρωπος να ζήσει μια ευτυχισμένη ζωή. Το καλύτερο που μπορεί να κάνει είναι να ζήσει μια ηρωική ζωή. Αυτό είναι και το ύψιστο καθήκον του ανθρώπου, άλλωστε.

Ι.Λ.: Υπονοείτε, κύριε Σόπεν, ότι είμαι ένας δειλός, ένας λιποτάκτης; Δεν ξέρω τι λένε οι θεωρίες σας, αλλά ορισμένες φορές η αυτοκτονία συνιστά μια σοφή κίνηση. Τόσες μεγαλοφυΐες που έχουν αυτοκτονήσει, για να έχουμε καλό ερώτημα, ήταν λιποτάκτες;

Ρ.Σ.: Θεωρείτε τον εαυτό σας μεγαλοφυΐα; *(Σημειώνει ρωτώντας)*

Ι.Λ.: Εντάξει... Όχι και μεγαλοφυΐα... Αλλά τις ικανότητές μου και τα προσόντα μου τα έχω! Έχω την αίσθηση ότι είμαι μια πολυσχιδής προσωπικότητα με πολυποίκιλα ταλέντα.

Ρ.Σ.: Ο ταλαντούχος άνθρωπος, αγαπητέ μου, είναι σαν τον σκοπευτή που τα τόξα του χτυπάνε πάντα το κέντρο του στόχου, ενώ οι άλλοι αποτυγχάνουν συνεχώς. Η μεγαλοφυΐα, όμως, είναι σαν τον σκοπευτή που χτυπάει πάντα το κέντρο ενός στόχου, τον οποίο οι άλλοι δεν βλέπουν καν. Γι' αυτό, φίλτατε Ιάκωβε -μπορώ να σας αποκαλώ έτσι;- είναι πολύ δύσκολο να πει κανείς το γιατί μια μεγαλοφυΐα αυτοκτονεί. Αντιλαμβάνεται πράγματα και καταστάσεις που οι υπόλοιποι πιθανώς να αγνοούν. Μπορεί, επομένως, να αποτελεί σοφή κίνηση για μια μεγαλοφυΐα, αλλά σίγουρα όχι για εσάς.

Όροφος 20ος: Μικρή συσσώρευση - Μεγάλη συσσώρευση, σημειώσατε 1

Ι.Λ.: Βαραίνει αρκετά η κουβέντα, κύριε Σόπεν, και θα ήθελα, ξέρετε, να πάω προς νερού μου!

Ρ.Σ.: Παρακαλώ, ελεύθερα.

Ι.Λ.: *(Σηκώνεται ο Ι.Λ., και δείχνει μια γωνία)* Πηγαίνω μέχρι τη γωνία και επιστρέφω! *(Προχωρά προς τα 'κει. Μόλις φτάσει στέκεται με την πλάτη γυρισμένη και ξεκουμπώνεται. Σιωπή)*

Ρ.Σ.: Αχ, τώρα που σας βλέπω θα ήθελα κι εγώ να ουρήσω. Δεν σας πειράζει;

Ι.Λ.: Μα, όχι βέβαια! Ελάτε, ελεύθερα. Αν θέλετε κάντε μου και παρέα, θα αργήσω.

(Σηκώνεται ο Ρ.Σ. και κατευθύνεται προς τον Ι.Λ.)

Ι.Λ.: Βλέπετε πριν βουτήξω στο κενό από το υπερβάλλον άγχος και την ταχυπαλμία ήπια κάμποσα ποτήρια νερό και τώρα με έπιασε...

Ρ.Σ.: *(Ο Ρ.Σ. γυρνάει και αυτός την πλάτη και ξεκουμπώνεται δίπλα στον Ι.Λ. ενώ τον διακόπτει)* Γνωρίζω· σύνδρομο “θαλασσινού νερού” λέγεται. Όσο περισσότερο πίνει κανείς για να σβήσει το άγχος, τόσο περισσότερο διψάει. Είναι κάτι σαν τον πλούτο: Όσα περισσότερα κατέχουμε, τόσο πολλαπλασιάζονται οι απαιτήσεις μας και καταλήγουμε στο να μας κατέχουν τα πράγματα.

Ι.Λ.: Θέλετε να πείτε ότι...

Ρ.Σ.: Θέλω να πω ότι βασιζόμενος στην εμπειρία μου ως ψυχοθεραπευτής, αλλά και στα όσα άκουσα όσο μονολογούσατε μέχρι να μου επιτρέψετε να εμφανιστώ στη σκέψη σας, διαβλέπω μια τάση συσσώρευσης πραγμάτων, φήμης και εξουσίας να κυριαρχεί στη ζωή σας. Κάνω λάθος;

Ι.Λ.: Ίσως, σφάλμα μου. Μέγα σφάλμα. Μα ξέρετε είναι και ο σύγχρονος τρόπος ζωής που σε παρασέρνει. Σε αναγκάζει να ζήσεις έτσι. Η συσσώρευση είναι το ιερό δισκοπότηρο της

σύγχρονης ζωής. *(Το λέει με ένα ύφος διδακτικό, υπερτιμημένο -σαν να λέει τη μέγιστη σοφιστεία- δείχνοντας ότι κάτι τέτοιες φράσεις είναι έξω από το λεξιλόγιό του)*

Ρ.Σ.: Αλήθεια σε ποιον όροφο είμαστε; Πρέπει να ξέρω πόσην ώρα έχουμε ακόμη για τη συνεδρία μας!

Ι.Λ.: *(Προσπαθεί να δει)* Αμάν! Είμαστε στον 20ο· στο κυλικείο της εταιρείας και η τηλεόραση δείχνει... *(Προσπαθεί να δει καλύτερα)* Ευκαιρία να δω και τα χθεσινά... Μα πού το έβαλα; *(Κατουρώντας φάχνει με το άλλο του χέρι ένα χαρτί. Ο Ρ.Σ. τον κοιτάζει απορημένος. Μετά από λίγο ψάξιμο το βρίσκει και ενώ κρατάει με το ένα χέρι το μόριό του και με το άλλο το χαρτί, μία κοιτάζει στο χαρτί, μία στο βάθος πίσω)*

Ρ.Σ.: Μα τι κάνετε;

Ι.Λ.: Προσπαθώ να δω τα αποτελέσματα!

Ρ.Σ.: Ποια αποτελέσματα;

Ι.Λ.: Των χθεσινών αγώνων που έπαιξα στο στοίχημα! Μα δεν μπορώ έτσι... Κρατάτε λίγο για να τα βλέπω καλύτερα; *(Δείχνει το μόριό του. Ο Ρ.Σ. κοιτάζει έντρομος προς το μόριό του Ι.Λ.)* Μα μη ντρέπεστε, σιγά τώρα, άνδρες είμαστε! Στρατό δεν πήγατε;

Ρ.Σ.: Με αυτό που βλέπω στο παντελόني σας... Χα, χα, χα... -συγγνώμη που γελάω!- καλά κάνετε και αυτοκτονείτε! Στη συσσώρευση μεγέθους δεν τα πάτε και τόσο καλά!

Ι.Λ.: Τι εννοείτε; Σας παρακαλώ πολύ! Δεν μπορείτε να μιλάτε έτσι για το μόριό μου. Μην με προκαλείτε! Δεν το έχω σε τίποτα να το στρέψω εναντίον σας.

Ρ.Σ.: Συγγνώμη. Όχι! Όχι! Χιούμορ έκανα! Χα, χα, χα...! Ας ηρεμήσουμε. Χα, χα, χα... *(Ο Ι.Λ. τον κοιτά αγριεμένος ενώ ο Ρ.Σ. γελάει, πάντα με ύφος ενός διδάκτορα - σχεδόν παρεκτρέπεται)*

Ι.Λ.: Συνεχίζετε αυτό το κακόγουστο αστεϊάκι;

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Ιάκωβε, έχετε απόλυτο δίκιο. Παρεκτράπηκα. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;

Ι.Λ.: Αν είναι δυνατόν! Να σε φωνάξουμε στο γάμο μας να μας πεις και του χρόνου! Κρατήστε μισό λεπτάκι. *(Ο Ρ.Σ. κρατά -με μια αποστροφή- το μόριό του Ι.Λ. ενώ ο δεύτερος διασταυρώνει τα αποτελέσματα των αγώνων)*

P.Σ.: Δε θέλει και ιδιαίτερη προσπάθεια... Χα, χα, χα! Πανάλαφρο είναι... Χα, χα, χα! (Ο Ι.Λ. τον κοιτά αγριεμένος ενώ ο P.Σ. γελάει, πάντα με το ίδιο ύφος)

Ι.Λ.: Σας παρακαλώ! Μπορείτε να το κάνετε χωρίς να μιλάτε; Ίπσουιτς - Νότιγχαμ Φόρεστ χι· Μλάντα Μπόλεσλαβ - Σπάρτα Πράγας άσος· Βιγιαρεάλ - Μπαρτσελόνα χι. Δεν το πιστεύω! Δεν το πιστεύω! Πρώτη φορά κερδίζω στο στοίχημα και... αυτοκτονώ!

P.Σ.: Μπορώ να απαλλαχθώ από το... βάρος; Θέλω να κλείσω και το φερμουάρ μου!

Ι.Λ.: Ναι, βέβαια. (Απογοητευμένος τσαλακώνει και πετά το στοίχημα, κλείνει το φερμουάρ του και βαδίζει προς τις καρέκλες)

P.Σ.: Θεωρείτε ότι είστε άτυχος γενικά;

Ι.Λ.: Άτυχος; Αδύναμη λέξη να περιγράψει πόσο γκαντέμης είμαι! Δύο φορές έχω κερδίσει στη ζωή μου: Μία τώρα που αυτοκτονώ και άλλη μία σε μια λαχειοφόρο αγορά.

P.Σ.: Μα γιατί στεναχωριέστε τότε; Στατιστικά ο άνθρωπος στη ζωή του κερδίζει 1,7 φορές σε τυχερά παιχνίδια. Επομένως, αν συνυπολογίσουμε και το κερδισμένο αυτό στοίχημα, είστε πάνω από το μέσο όρο, άρα θεωρείστε οριακά τυχερός.

Ι.Λ.: Ναι, καλά. Ξέρετε τι κέρδισα στη λαχειοφόρο αγορά;

P.Σ.: Τι;

Ι.Λ.: Ένα κουπί!

P.Σ.: Κουπί;

Ι.Λ.: Κουπί, μάλιστα! Ένα κουπί. Πείτε μου εσείς τώρα τι να το κάνω το κουπί;! Προσπάθησα, βέβαια, και στις επόμενες λαχειοφόρους αγορές να κερδίσω τη βάρκα ή τουλάχιστον ένα δεύτερο κουπί, μα τζίφος...

P.Σ.: Μάλιστα. (Σημειώνει και πίνει μια γουλιά νερό)

Ι.Λ.: ...

Όροφος 19ος: Θρόλε - Θεέ μου - Ολυμπιακέ μου

Ρ.Σ.: Λυπάμαι βαθύτατα για αυτή μου την απαράδεκτη συμπεριφορά προηγουμένως. Ξέρετε, σχετικά με τη μικρή συσσώρευση μεγέθους...

Ι.Λ.: Το μόριό μου είναι σε πλήρη συστολή καθότι η πτώση... Καταλαβαίνετε. Και αυτή η πουά γραβάτα εμποδίζει την ομαλή κυκλοφορία του αίματος με αποτέλεσμα να μην αιματώνεται σωστά... Καταλαβαίνετε. Γι' αυτό και το μέγεθος δεν είναι τόσο, θα έλεγα, εντυπωσιακό. Υπάρχει, επομένως, ένα πρόβλημα συσσώρευσης μεγέθους, που ωστόσο είναι εντελώς παροδικό... Καταλαβαίνετε.

Ρ.Σ.: Δεν είναι το θέμα μας αυτό. Απολογούμαι ειλικρινά για αυτήν την παρεκτροπή. Ας συνεχίσουμε τη συνεδρία. Φτάσαμε ήδη στον 19ο όροφο.

Ι.Λ.: Και φυσικά δεν έχετε δει το μόριό μου όταν κοιτάζω τα στήθη της Πατρίτσια.

Ρ.Σ.: Για πείτε μου περισσότερα, σας παρακαλώ, για τη συγκεκριμένη... δεσποινίδα, αν δεν κάνω λάθος.

Ι.Λ.: Δεσποινίδα, μάλιστα, και συνάδελφος από τη δουλειά· υφισταμένη μου δηλαδή. Ο ανεκπλήρωτος πόθος της ζωής μου· τα στήθη της δηλαδή, αλλά, εντάξει, και η ίδια φυσικά! (Σημειώνει ο Ρ.Σ.)

Ρ.Σ.: Προσπαθήσατε να εκφράσετε το ενδιαφέρον σας γι' αυτήν; Κάνατε κάποια συγκεκριμένη κίνηση για να δηλώσετε το θαυμασμό σας;

Ι.Λ.: Όχι. Εννοώ όχι όσο θα ήθελα ή όσο θα έπρεπε, τέλος πάντων. Βλέπετε είναι και η αδυναμία συγκέντρωσης από την οποία υποφέρω...

Ρ.Σ.: Αδυναμία συγκέντρωσης;

Ι.Λ.: Έχετε διασταυρώσει ποτέ το βλέμμα σας με τις σφιχτές ρώγες της;

Ρ.Σ.: .... (Σκέφτεται)

Ι.Λ.: Θα το θυμόσασταν σίγουρα. Δεν υπάρχει αρσενικό που θα έπαιρνε το βλέμμα του από πάνω τους. Σε μαγνητίζουν, σχεδόν σε υπνωτίζουν, όπως ο φακίρης την κόμπρα.

Ρ.Σ.: Ε, όχι και κόμπρα! Κάτι σε γυρίνο μου έκανε προηγουμένως! *(Δείχνει με μια κίνηση των φρυδιών προς το μόριο του Ι.Λ.)* Χα, χα, χα...

Ι.Λ.: Πάλι αυτό το χαζό αστεϊάκι; Καλύτερα να σταματήσουμε τη συνεδρία! Δεν οδηγεί πουθενά! Ίσα-ίσα φαίνεται να επιδεινώνει την ήδη βεβαρημένη κατάστασή μου!

Ρ.Σ.: Συγχωρέστε με! Χίλια συγγνώμη πραγματικά. Μου εξηγήσατε τους λόγους αυτής της μικρής, περιορισμένης θα έλεγα, συσσώρευσης μεγέθους και είμαι αδικαιολόγητος.

Ι.Λ.: ... *(Είναι ανένδοτος)*

Ρ.Σ.: Ορίστε πέφτω στα πόδια σας ζητώντας σας να με συγχωρήσετε! Εξάλλου δεν φαίνεται να κινδυνεύω και από τίποτα εδώ κάτω.

Ι.Λ.: Τι είπατε;

Ρ.Σ.: Τίποτα! Κάτι για τη συσσώρευση πραγμάτων. Συγχωρέστε με. Δώστε μου και το στοιχείο, αν θέλετε, να το εισπράξω εγώ για σας και δίνω τα χρήματα σε ένα συγγενικό σας πρόσωπο ή όπου μου πείτε δηλαδή.

Ι.Λ.: Καλώς. Δεκτή η συγγνώμη σας. Τα χρήματα κάντε τα κατάθεση στον λογαριασμό του ερασιτέχνη Ολυμπιακού. Ο Σύλλογος μάς χρειάζεται δίπλα του! *(Το λέει με περήφανο τρόπο, σχεδόν θρησκευτικό, ενώ κοιτάζει με σταθερό, παγωμένο βλέμμα τον ουρανό. Σαν να κοιτάζει τον Θεό στα μάτια).*

Ρ.Σ.: *(Σιωπή. Σηκώνεται και κάθεται στην καρέκλα)* Πιστεύετε στον Θεό;

Ι.Λ.: Εεε, εντάξει. Πιστεύω... Ιδιαίτερα κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα.

Ρ.Σ.: Αν τον συναντήσετε μετά τη σύγκρουση, τι θα του πείτε;

Ι.Λ.: Τι να του πω; Τι ερώτηση είναι αυτή τώρα; Πολύ υποθετική, καθώς εκείνη τη στιγμή... *(Πάυση · σκέφτεται)* Δεν ξέρω, πραγματικά δεν ξέρω...

Ρ.Σ.: Για να σας βοηθήσω λιγάκι · ας το κάνουμε λίγο πιο ρεαλιστικό... *(Πάει να φύγει)*

Ι.Λ.: Μα πού πάτε;

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Ιάκωβε, περιμένετε ένα λεπτό και επιστρέφω. Είναι μια καινοτόμος ψυχαναλυτική προσέγγιση... (Φεύγει)

Ι.Λ.: ... (Μένει μόνος του στη σκηνή. Σιωπή. Ο Ι.Λ. απορεί και παίζει με τη γραβάτα του)

ΘΕΟΣ: (ο Ρ.Σ. - φωνή από το υπερπέραν) Ιάκωβε Λέδερμαν!

Ι.Λ.: Αμάν! (Πετάγεται από την καρέκλα)

Θ.: Άκουσα ότι ετοιμάζεσαι να μας επισκεφθείς σε λίγο τέκνο μου.

Ι.Λ.: Μα, ποιος είναι;

Θ.: Ο Θεός!

Ι.Λ.: Ο Θεός; Θρύλε-Θεέ μου-Ολυμπιακέ μου! Θρύλε-Θεέ μου-Ολυμπιακέ μου! (Η γροθιά του υψώνεται στον αέρα)

Θ.: Δεν είμαι αυτός ο Θεός!

Ι.Λ.: Αλλά;

Θ.: Είμαι ο άλλος!

Ι.Λ.: Με συγχωρείτε! Η απόγνωση με κάνει να μην σκέφτομαι καθαρά.

Θ.: Βασικά, δεν είμαι ακριβώς ο Θεός. Είμαι ένας από το διοικητικό συμβούλιο του Θεού!

Ι.Λ.: Γιατί ο Θεός πού είναι;

Θ.: Ο Θεός πέθανε!

Ι.Λ.: Πέθανε; (Αρχίζει σιγά-σιγά να αγανακτεί)

Θ.: Ναι, Ιάκωβε. Πέθανε... εεεενώ έπαιζε ζάρια!

Ι.Λ.: Μα ο Θεός δεν παίζει ζάρια!

Θ.: Χαζομάρες του Αϊνστάιν! Τον πυροβόλησαν γιατί έκλεψε σε μια ζαριά!

Ι.Λ.: Μα ο Θεός δεν κλέβει!

Θ.: Αναγκάστηκε να κλέψει γιατί ήταν πολλά τα λεφτά!

Ι.Λ.: Μα ο Θεός δεν είναι άπληστος!

Θ.: Εεε, είχε ανάγκη τα χρήματα... Χρωστούσε!

Ι.Λ.: Χρωστούσε ο Θεός; (*Αγανακτεί όλο και περισσότερο*)

Θ.: Έεεεπρεπε, ξέρεις, να πληρώσει... τη διατροφή του παιδιού του!

Ι.Λ.: Χωρισμένος ήταν ο Θεός;

Θ.: Ε, χωρισμένος, τώρα! Χαζομάρες. Θα τα ξαναβρίσκανε σύντομα. Είχε εξάλλου υποσχεθεί ότι δεν θα ξενοκοιτούσε ποτέ ξανά!

Ι.Λ.: Και μοιχεία;

Θ.: Πολύ κουραστικός γίνεσαι βρε παιδί μου! Εντάξει, για να σου πω την αλήθεια ο Θεός δεν υπήρξε ποτέ! Ότι έχεις ακούσει είναι ψέματα, εφευρέσεις του διοικητικού μας συμβουλίου για να σας εξουσιάζουμε. Αυτός ο Θεός που ξέρεις -έτσι όπως τον ξέρεις- δεν υπήρξε ποτέ!

Ι.Λ.: Θέλεις δηλαδή να μου πεις ότι το 1925 δεν ιδρύθηκε ο Ολυμπιακός; Αν είναι δυνατόν!

Θ.: Μα σου είπα και πριν δεν μιλάμε γι' αυτόν τον Θεό · αλλά για τον άλλον! Αυτόν που το συμβούλιό μας υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει στη γη!

Ι.Λ.: Α, ναι. Σωστά. Όστε όλα είναι ψέματα;

Θ.: Αυτός ο Θεός δεν υπήρξε ποτέ!

Ι.Λ.: Επομένως έχουμε δίκιο που λέμε ότι ο ένας και μοναδικός Θεός είναι ο Ολυμπιακός!

Θ.: Τι να σου πω τώρα;

Ι.Λ.: Δεν υπάρχει σωτήρια! Δεν πρόκειται να με σώσει κανείς · είμαι καταδικασμένος! Καταδικασμένος! Και είχα μια κρυφή ελπίδα... Πω ρε γαμώτι μου!

Ρ.Σ.: *(Επιστρέφει στη σκηνή)* Δεν σώζει ο Θεός τον άνθρωπο, αγαπητέ Ιάκωβε! Εμείς θα σώσουμε το Θεό, πολεμώντας, δημιουργώντας, ζώντας σαν ήρωες! Προσεύχομαι σημαίνει αγωνίζομαι· όπως γράφει ο Καζαντζάκης: “Η προσευχή μου δεν είναι κλαψούρισμα ζητιάνου μήτε ερωτικά εξομολόγηση. Μήτε ταπεινός απολογισμός εμποράκου: σου ‘δωκα, δώσε μου.”

Ι.Λ.: *(Αδιαφορεί για τα λεγόμενα του Ρ.Σ.)* Όσο και να προσευχηθώ τώρα, ούτε η προεδράρα δεν μπορεί να με σώσει...

Ρ.Σ.: *(Έχει απορροφηθεί στην αφήγηση)* “Καβαλάρηδες οδεύουμε στο λιοπόρι ή κάτω από σιγανή βροχή· εγώ κι ο Θεός μου· και κουβεντιάζουμε χλωμοί, πεινασμένοι, ανυπόταχτοι.”

Όροφος 18ος: Μια ζωή πληρώνω

Ι.Λ.: *(Χτυπάει το κινητό του -ο ήχος ύμνος του Ολυμπιακού- και διακόπτεται ο λόγος του Ρ.Σ. Βγάζει από την τσέπη ένα πανάκριβο smartphone και το κοιτάει με στενοχώρια) Κοίτα ρε γαμώτο, ούτε μια βδομάδα δεν το έχω και τώρα με την πτώση θα γίνει κομμάτια στο πεζοδρόμιο! Αμαρτία, έπρεπε να το έχω αφήσει πάνω στο γραφείο μου πριν πέσω.*

(Το κινητό συνεχίζει να χτυπάει επίμονα και ο Ρ.Σ. του κάνει νόημα να το σηκώσει)

Ι.Λ.: Παρακαλώ;

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ: Ο κύριος Λέδερμαν;

Ι.Λ.: Μάλιστα, ποιος είναι παρακαλώ; Πείτε μου γρήγορα, γιατί είμαι ...καθ' οδόν!

Τ.: Ο κύριος Ιάκωβος Λέδερμαν;

Ι.Λ.: *(Εκνευρισμένος) Αν με ρωτήσετε και πατρώνυμο, πολύ φοβάμαι ότι δεν θα προλάβω να σας απαντήσω. Ένας περίεργος ήχος θα διακόψει τη συνομιλία μας.*

Τ.: Σας τηλεφωνώ εκ μέρους της τράπεζας Fabulous Life & Co.

Ι.Λ.: *(Απορημένος στρέφεται προς τον Ρ.Σ. ενώ βάζει την παλάμη στο μικρόφωνο να μην ακουστεί) Μα ακόμα δεν πρόλαβα να πέσω και πήραν ήδη χαμπάρι την απουσία μου; Καλά, πόσην ώρα λείπω; (Κοιτάει το ρολόι του) Ακόμη δεν έχει αρχίσει το πρωινό ωράριο! Ούτε 6 ορόφους δεν έχω προλάβει να πέσω ακόμα... Αυτή η κωλοτράπεζα θα με ακολουθεί μια ζωή! Η νέα διοίκηση τα κάνει αυτά! Δεν ήταν έτσι τα πράγματα παλιά...*

Τ.: *(Με φωνή απόλυτα ψυχρή) Επικοινωνώ μαζί σας για το θέμα της πιστωτικής σας. Έχετε τρεις μήνες να πληρώσετε τη δόση σας. Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας δώσουμε άλλη πίστωση χρόνου.*

Ι.Λ.: *(Χαμογελώντας ειρωνικά)* Μα σας παρακαλώ κυρία μου, ήμουν πάντα συνεπής πελάτης και υπηρέτης της τράπεζας -έχω δώσει ψυχή και σώμα γι' αυτήν- και νομίζω δικαιούμαι μια μικρή πίστωση χρόνου!

Τ.: *(Με φωνή που σκληραίνει βαθμηδόν)* Λυπάμαι κύριε Λέδερμαν. Δεν μπορούμε να σας δώσουμε άλλη πίστωση. Τα χρονικά περιθώρια εξαντλήθηκαν και θα πρέπει να προσφύγουμε σε ένδικα μέσα!

Ι.Λ.: *(Συγκρατώντας με κόπο τα γέλια του)* Μα σας παρακαλώ κυρία μου, δώστε μου έστω... έστω πέντε λεπτά! Να προλάβω να πεταχτώ μέχρι το κοντινότερο υποκατάστημα της τράπεζας!

Τ.: *(Με φωνή μαλακωμένη)* Χαίρομαι που είστε συνεργάσιμος. Εάν εξοφλήσετε όλες τις καθυστερούμενες δόσεις σήμερα, η τράπεζα θα σας εντάξει εκ νέου στη λίστα των αξιόπιστων πελατών και θα σας αυξήσει το πιστωτικό σας όριο.

Ι.Λ.: Τώρα τρέχω κυρία μου. *(Κοιτάζει κάτω στο δρόμο)* Να, όπου νά 'ναι φτάνω στην είσοδο της τράπεζας. *(Ξαναβάζει την παλάμη στο μικρόφωνο για να μην ακουστεί το γέλιο του)*

Τ.: Σας ευχαριστώ κύριε Λέδερμαν και συγγνώμη για την ενόχληση. Εισπρακτική εταιρεία είμαστε, οφείλουμε να σας ενημερώσουμε για την οφειλή σας. Μακάρι να ήταν όλοι τόσο συνεργάσιμοι.

Ι.Λ.: Μα τι λέτε κυρία μου, είστε τόσο ευγενική. Τη δουλειά σας κάνετε άλλωστε, το καταλαβαίνω πολύ καλά, εργαζόμενος της τράπεζας είμαι εξάλλου. Πρέπει να ζήσουν κι αυτές οι κακόμοιρες, τόσους υπαλλήλους πληρώνουν. Αν και μαθαίνω ότι τελευταία έχουν ...πέσει οι μισθοί.

Τ.: Εύχομαι να μην χρειαστεί να σας ενοχλήσω ξανά σύντομα.

Ι.Λ.: Όποτε θέλετε, αλίμονο, για τα επόμενα τριάντα δευτερόλεπτα θα είναι χαρά μου. Για πιο μετά δεν υπόσχομαι...

Τ.: Σας ευχαριστώ ξανά και σας εύχομαι μια θερμή καλημέρα.

Ι.Λ.: *(Ειρωνικά)* Μια καλημέρα είν' αυτή, πες την κι ως ...πέσει κάτω. Να σας κάνω μια ερώτηση, μιας και γνωριστήκαμε;

Τ.: Πείτε μου.

Ι.Λ.: Θα πέσουν καθόλου τα επιτόκια σήμερα, τι μαθαίνετε; Κάτι πήρε το αυτί μου για κάθετη πτώση...

Τ.: Τι να σας πω κύριε Λέδερμαν; Ρωτήστε στην τράπεζα που θα πάτε!

Ι.Λ.: Και κάτι ακόμα κυρία μου, αν έχετε την καλοσύνη...

Τ.: Βεβαίως, αν μπορώ...

Ι.Λ.: Δεν θα ήθελα να νομίσετε ότι σας την πέφτω, αλλά... τι νούμερο σουτιέν φοράτε; Από την πληθωρική φωνή σας κόβω για τεσσαράκι!

Τ.: ... *(κλείνει το ακουστικό με δύναμη)*

Ι.Λ.: *(Στρέφεται προς τον Ρ.Σ. ανασηκώνοντας τους ώμους)* Πρέπει να καθιερώσουν τις βιντεοκλήσεις, τι να καταλάβεις τώρα μόνο από τη φωνή; Τσάμπα το πέσιμο...

(Σιωπή)

Ρ.Σ.: Τίποτα δεν πάει χαμένο αγαπητέ μου. Αν δεν πέσει κανείς, δεν έχει την ευκαιρία να μάθει να σηκώνεται: Αν δεν λυγίσει τα γόνατά του ο άνθρωπος, πώς θέλει να πηδήξει ψηλότερα;

Ι.Λ.: Για να πέσει δυνατότερα!

Ρ.Σ.: Και να ξαναπηδήξει ψηλότερα!

Ι.Λ.: Και να ξαναπέσει ακόμη δυνατότερα!

Ρ.Σ.: Τη στιγμή εκείνη, αγαπητέ μου, στο ύψιστο σημείο του άλματος βλέπει κανείς πολλά, τόσα που γεμίζουν τα στήθη του φωτιά για το επόμενο άλμα!

Ι.Λ.: Ωραία τα λέτε, μα δύσκολα αυτά τα λόγια θα έβρισκαν εφαρμογή σε εμένα...

Ρ.Σ.: Έχω την άποψη, φίλτατε Ιάκωβε, πως αυτά τα λόγια είναι σπάνια κογχύλια στα πιο βρόμικα νερά της ψυχής του καθενός. Όσο είμαστε προγραμματισμένοι να καταστροφολογούμε και να υποτασσόμαστε, άλλο τόσο είμαστε για να δημιουργούμε και

να επαναστατούμε. Ακόμη και σε εσάς στοιχηματίζω ότι υπάρχουν μέσα σας τέτοια κογχύλια...

Ι.Λ.: Μέσα μου; Πού δηλαδή περίπου;

Όροφος 17ος: Ιστορία μου, αμαρτία μου

P.Σ.: Νομίζω ότι, στον ελάχιστο χρόνο που μας απομένει, μια ανορθόδοξη μέθοδος ίσως να βοηθούσε να φωτίσουμε τις πιο σκοτεινές σας πλευρές...

I.Λ.: Κλύσμα; Οτιδήποτε άλλο εκτός από κλύσμα! Α, και σας ξεκαθαρίζω εξ αρχής ότι υπόθετα δεν πήρα, ούτε πρόκειται να πάρω ποτέ! Κλύσμα και υπόθετα, κομμένα!

P.Σ.: Ιάκωβε, δεν πρόκειται για τίποτα από αυτά. Μιλώ για ύπνωση, μια διαδικασία που επιτρέπει την απομόνωση των εξωτερικών ερεθισμάτων και την εξερεύνηση του υποσυνείδητου. Οι υπέρμαχοι της μετενσάρκωσης -αν και διαφωνώ κάθετα με αυτό- ισχυρίζονται ότι με την ύπνωση ακόμη και εικόνες από τις προηγούμενες ζωές του υπνωτισμένου έρχονται στην επιφάνεια. Ουσιαστικά η ύπνωση πρόκειται για ένα μεγάλο σε διάρκεια πλασέμπο το οποίο φέρνει στην επιφάνεια ξεχασμένες -βαθιά θαμμένες στο υποσυνείδητο- στιγμές και μνήμες από τη ζωή και τα όνειρα του υπνωτισμένου.

I.Λ.: Κι όλα αυτά για να βρούμε αυτά τα παλιοκογχύλια; Θα πονέσει;

P.Σ.: Όχι, φυσικά.

I.Λ.: Δεν θα μου βάλετε δάχτυλο, το υπόσχεστε;

P.Σ.: Τι είναι αυτά που λέτε κύριε Λέδερμαν, σας παρακαλώ! Θα ήθελα καταρχήν να κλείσετε το κινητό σας.

I.Λ.: *(Το κλείνει)*

P.Σ.: Ωραία. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να καθίσετε βαθιά στην καρέκλα σας...

I.Λ.: *(Τον διακόπτει)* Τι βαθιά να καθίσω, πλαστική είναι!

P.Σ.: *(Ενοχλημένος)* Τέλος πάντων! Στο μυαλό σας είμαστε εξάλλου και θα μπορούσατε να είχατε σκεφτεί πιο άνετες πολυθρόνες!

I.Λ.: Σωστά, με συγχωρείτε.

Ρ.Σ.: *(Ανασαίνει βαθιά)* Θα ήθελα, λοιπόν, να χαλαρώσετε όσο μπορείτε περισσότερο, επικεντρώνοντας το βλέμμα σας στη σφαίρα αυτού του εκκρεμούς. *(Εμφανίζει ένα εκκρεμές και αρχίζει να το κουνάει)*

Ι.Λ.: Μάλιστα. Ας προχωρήσουμε - εδώ που φτάσαμε... *(Συγκεντρώνεται στο εκκρεμές)*
Είπαμε, όχι δάχτυλο ε;!

Ρ.Σ.: *(Πατρικά και στοργικά μιλώντας)* Όχι, φυσικά.

Ι.Λ.: Ούτε υπόθετα;!

Ρ.Σ.: Ούτε από αυτά.

Ρ.Σ.: Χαλαρώστε... Χαλαρώστε... Πετάξτε...

Ι.Λ.: Αυτό κάνω εδώ και ώρα, κατά κάποιο τρόπο, κύριε Ρόμπερτ Σόπεν.

Ρ.Σ.: Προς τα πάνω, εννοώ, να πετάξετε.

Ι.Λ.: Πετάω... *(Τρεμοπαίζουν τα μάτια)* Είμαστε στον 17ο όροφο...

Ρ.Σ.: Βγάλτε από το μυαλό σας τι γίνεται εδώ. Χαλαρώστε... Χαλαρώστε...

Ι.Λ.: Χαλαρώνω... Χαλαρώνω... *(Μισοκλείνει τα μάτια)*

Ρ.Σ.: Ομμμμ... Ομμμμ...

Ι.Λ.: Ομμμμ... Ομμμμ... *(Κλείνει εντελώς τα μάτια)*

Ρ.Σ.: Ομμμμ...

Ι.Λ.: Ο... *(Ροχαλίζει)*

Ρ.Σ.: Πανάθεμά τον! Κοιμήθηκε! *(Ψιθυριστά)* Ιάκωβε Λέδερμαν...

Ι.Λ.: *(Απαντά «έλα» ροχαλίζοντας)*

Ρ.Σ.: Τι βλέπετε τριγύρω σας;

Ι.Λ.: *(Λέει κάτι ακαταλαβίστικο ροχαλίζοντας)*

Ρ.Σ.: Ιάκωβε σταματήστε να ροχαλίζετε...

I.Λ.: *(Αλλάζει πλευρό)*

P.Σ.: Μην αλλάζετε πλευρό! Γυρίστε ανάσκελα σας παρακαλώ!

I.Λ.: *(Επανέρχεται στην αρχική του θέση)*

P.Σ.: Κοιτάξτε γύρω σας το χώρο και περιγράψτε σε ποια εποχή βρίσκεστε ή τουλάχιστον τι ρούχα φοράτε...

I.Λ.: Βρίσκομαι σε μια παραλία... Μια υπέροχη εξωτική παραλία. Βλέπω φοίνικες, μπανανιές και θάλασσα. Παντού έχει θάλασσα, μια ήρεμη γαλάζια θάλασσα. Είμαι σχεδόν γυμνός, φοράω μόνο μια προβιά που κρύβει τα αχαμνά μου κι έχω ένα τουφέκι κρεμασμένο στον ώμο. *(Ψηλαφίζει το πρόσωπό του)* Έχω μούσια και μακριά μαλλιά. Προσπαθώ να θυμηθώ το όνομά μου. *(Κάνει ένα μορφασμό κοιτώντας τον ουρανό)* Ο ήλιος καίει και με ζαλίζει, πάω κάτω από τον ίσκιο του φοίνικα. *(Πηγαίνει στην άκρη της σκηνής και κάθεται κατάχαμα οκλαδόν. Κάνει πως ξεκρεμάει ένα παγούρι από τη μέση του και πίνει)* Ευλογημένη ανακάλυψη αυτό το ρούμι!

P.Σ.: Προσπαθήστε να θυμηθείτε το όνομά σας, είναι σημαντικό!

I.Λ.: My name is Bond... James Bond *(κάνει την κίνηση με πιστόλι που θυμίζει James Bond)*

P.Σ.: *(Εκνευρισμένος)* Ελάτε να σοβαρευτούμε γιατί δεν έχουμε χρόνο. Ο James Bond δεν είχε μούσια!

I.Λ.: *(Χαμογελάει πονηρά)* Γιατί το λέτε αυτό; Γιατί μένετε παβλοφικά πιστός σε ηλίθια στρουκτουραλιστικά στερεότυπα;

P.Σ.: *(Ο P.Σ. μένει έκπληκτος από τη διατόπωση του I.Λ.)* Παβλοφικά πιστός σε στρουκτουραλιστικά στερεότυπα; *(Μονολογώντας απορεί. Πηγαίνει μπροστά του και κουνάει νευρικά το εκκρεμές)* Ομμμμ... Πείτε μου το πραγματικό σας όνομα. Ομμμμ...

I.Λ.: *(Κοιτάζει με θολό βλέμμα τον ορίζοντα)* Το όνομα μου είναι Ροβινσώνας. *(Μικρή παύση)* Ροβινσώνας Κρούσος. *(Μικρή παύση)* Γεννήθηκα το σωτήριο έτος 1632 στην Υόρκη της Αγγλίας από γονείς πλούσιους. *(Μικρή παύση)* Είμαι ναυαγός σ' ένα ερημικό νησί, κοντά στις ακτές της Χιλής και είμαι ένας πολύ ευτυχισμένος άνθρωπος...

Ρ.Σ.: *(Εκστασιασμένος)* Ω, πολύ ενδιαφέρον και σπάνιο - σχεδόν αδύνατο θα έλεγα: Ένας ευτυχομένος άνθρωπος, μάλιστα! Και γιατί είστε τόσο ευτυχομένος;

Ι.Λ.: Είμαι ένας ευτυχομένος άνθρωπος, γιατί η μοίρα το είχε γραφτό να ξεφύγω από τον καταραμένο δυτικό κόσμο με τα δάνεια, τις πιστωτικές, τις καβαλημένες γκόμενες και τους ματαιόδοξους θηρευτές, τα εξαντλητικά ωράρια και τις σφιχτές γραβάτες.

Ρ.Σ.: *(Με τεράστια έκπληξη)* Είχατε πιστωτικές και γραβάτες το 1632;

Ι.Λ.: Τα πάντα όλα είχαμε! Και i-phone και plasma led tv και cyber-sex, μη βλέπετε που τα κρύβουν στα βιβλία! Εμένα ρωτήστε, τον πρώην πλούσιο ναυαγό. Η μοίρα όμως με έριξε στο υπέροχο αυτό εξωτικό νησί να βρω την ευτυχία στην αγκαλιά της λατρεμένης μου μελαμψής Παρασκευής.

Ρ.Σ.: Με συγχωρείτε κύριε Ροβινσώνα! Παρασκευάς λεγόταν ο ιθαγενής που γνωρίσατε στο εξωτικό νησί και του μάθατε να μιλάει.

Ι.Λ.: *(Μειδιώντας)* Χα! Το χάψατε κι εσείς το gay παραμυθάκι του Ντάνιελ Ντεφόε, ε; Ήρθε η ώρα να αποκαλυφθεί η αλήθεια. Παρασκευή λέγεται η ιθαγενής που βρήκα στο νησί και όχι Παρασκευάς. Αν ξαναδιαβάσετε την ιστορία μου θα καταλάβετε πως ο καημένος ο Ντάνιελ ήθελε να περάσει το μήνυμα στη συντηρητική κοινωνία της εποχής μου μέσα από τον υποβόσκοντα ομοφυλοφιλικό συμβολισμό των δύο ανδρών. Η Παρασκευή είναι μια μελαμψή θεά με μπιρμπιλωτό κωλαράκι και ζουμερά βυζάκια. Σαν κι αυτά της Πατρίτσια! *(Κάνει μια κίνηση με τα χέρια σχηματίζοντας το γυναικείο σώμα και τα βυζιά συνοδεύοντας τα λόγια του)* Και φυσικά δεν της έμαθα να μιλάει - πρέπει να είσαι εντελώς χαζός για να μάθεις σε μια πρωτόγονη γυναίκα να μιλάει - της έμαθα όμως να πιπιλάει. *(Βάζει το δεξί αντίχειρα στο στόμα και παράγει έντονο ήχο)*

Ρ.Σ.: *(Έντονα δυσανεστημένος)* Σας παρακαλώ κύριε Ροβινσώνα. Μου ακούγεστε ιδιαίτερα φαλλοκράτης και φυσικά λίγος σεβασμός περισσότερο στην ιστορία δεν θα έβλαπτε, νομίζω!

Ι.Λ.: *(Γελώντας τραγουδάει)* Ιστορούια μου, αμαρτιούια μου, στήθος μου μεγάλο...

Όροφος 16ος: Εσωτερική διγλωσσία

P.Σ.: *(Μονολογεί απογοητευμένος)* Δεν πέτυχε με την πρώτη η ύπνωση. Ας δοκιμάσουμε άλλη μια φορά. *(Ρίχνει μερικά χαστούκια στον Ι.Λ.)* Κύριε Λέδερμαν... Ξυπνήστε! Δεν έχουμε χρόνο, σε λίγο προσγειώνεστε!

Ι.Λ.: *(Φαίνεται να ξυπνάει από το λήθαργο)* Φτάσαμε; Πού είμαι; Τι μέρα είναι; *(Κοιτάει γύρω του σαν χαμένος)* Παρασκευή! Έναν καφέ σε παρακαλώ κορίτσι μου. Και μια καρύδα κόψε να κεράσουμε τον μουσαφίρη!

P.Σ.: *(Μονολογεί εκνευρισμένος)* Ακόμη δεν ξύπνησε. Ελάτε τώρα κύριε Λέδερμαν! Αφήστε τους καφέδες και τις καρύδες, έχουμε δουλειά! Ξυπνήστε!

Ι.Λ.: Δουλειά; Εμείς στο νησί μας, κύριε μουσαφίρη, έχουμε καταργήσει την έννοια της εργασίας. *(Τείνει το δάκτυλο προς τον P.Σ. και σηκώνει τον τόνο της φωνής)* Η υπεραξία της εργασίας του προλεταριάτου, καρπώνεται από την μπουρζουαζία που κατέχει τα μέσα της παραγωγής και εκμεταλλεύεται τις παραγωγικές δυνάμεις. Τα έλεγε ο Κάρολος, αλλά εσείς δεν τον θέλατε γιατί είχε μούσια. Παρασκευηή! Κόκαλα έχει αυτός ο φρέντο;

P.Σ.: *(Τον χαστουκίζει πάλι. Αρχίζει να κουνάει ξανά το εκκρεμές)* Ομμμμ... Ομμμμ...

Ι.Λ.: Ομμμμ... Ομμμμ... *(Κλείνει τα μάτια)* Ομελέτα! Αυτό θα ήθελα για πρωινό... Παρασκευηή!

P.Σ.: *(Με εκνευρισμένη φωνή)* Ομμμμ... Ομμμμ... Χαλαρώστε... Φύγετε από τον Ροβινσώνα...

Ι.Λ.: *(Με μισόκλειστα μάτια)* Ομμμμ... Ομμμμ... Όμοιος ομοίω αεί πελάζει...

P.Σ.: Ομμμμ... Ομμμμ... *(Ο Ι.Λ. δείχνει να υπνωτίστηκε ξανά και ο P.Σ. ανακουφίζεται)* Πείτε μου τι βλέπετε γύρω σας...

Ι.Λ.: *(Με κλειστά μάτια)* Βλέπω λουλούδια, πολλά λουλούδια... Κόκκινα λουλούδια και άσπρα λουλούδια...

Ρ.Σ.: *(Χαρούμενος)* Επιτέλους! Τι άλλο βλέπετε εκτός από λουλούδια;

Ι.Λ.: Βλέπω ένα παγόνι κι ένα μπαλκόνι...

Ρ.Σ.: *(Απορημένος)* Το παγόνι είναι πάνω στο μπαλκόνι;

Ι.Λ.: Όχι το παγόνι είναι δίπλα στα πόδια μου με ανοιχτή την ουρά. Να τώρα κουτσουλάει τις δερμάτινες μπότες μου. Ξουτ, ξουτ, φύγε κωλοπάγωνο μου έχεσες τις μπότες. *(Κάνει νευρικές κινήσεις διώχνοντας το παγόνι και καθαρίζοντας τις μπότες)*

Ρ.Σ.: Αφήστε τώρα το παγόνι, δεν έχουμε χρόνο. Πείτε μου τι άλλο βλέπετε;

Ι.Λ.: Βλέπω μια πανέμορφη κοπέλα στο μπαλκόνι, με μακριά μαλλιά να με κοιτάζει όλο γλύκα. Σωπάστε τώρα να ακούσω τι μου λέει, γιατί είναι ...πολύ κόμματος.

Ιουλιέττα: *(Με παραπονεμένη φωνή ο Ι.Λ.)* Ω, Ρωμαίο, Ρωμαίο, γιατί να είσαι ο Ρωμαίος;

Ι.Λ.: *(Απαγγέλλει)* Ω, Ιουλιέττα, Ιουλιέττα, και ποιος θα ήθελες να είμαι;

(Ο Ρ.Σ. αρχίζει να εκνευρίζεται)

Ι.: Αρνήσου τον πατέρα σου, άσε τ' όνομα σου· ή, αν δε θέλεις, μόνο αγάπη ορκίσου μου και εγώ θα πάψω νά 'μαι Καπουλέτου.

Ι.Λ.: Και ποια θά 'σαι;

(Ο Ρ.Σ. εκνευρίζεται περισσότερο)

Ι.: Όχι άλλο, τ' όνομά σου μόνον είν' εχτρός μου. Εσύ 'σαι ό,τι είσαι, κι αν δε λήγεις Μοντέγος. Τι 'ναι Μοντέγος; Χέρι, πόδι, μπράτσο, πρόσωπο, ή οποιοδήποτε άλλο μέρος πόχει ο άνθρωπος;

Ι.Λ.: Μη σου πω ακριβώς ποιο μέρος του σώματός σου σκέφτομαι τώρα Ιουλιέττα μου...

Ρ.Σ.: *(Επεμβαίνει εκνευρισμένος)* Κύριε Ρωμαίε, συγγνώμη! Ή μπείτε στο ρόλο σας ή σταματάω αμέσως αυτή την ύπνωση! Δεν ανέχομαι τέτοια κοροϊδία στις συνεδρίες μου και πόσο μάλλον όταν γίνεται εις βάρος ενός κορυφαίου έργου της ανθρώπινης διάνοησης! Α, όλα κι όλα αγαπητέ μου, είμαι διδάκτωρ του φημισμένου Πανεπιστημίου της Βιέννης εγώ!

Ι.Λ.: *(Απαγγέλλει και δείχνει να μπαίνει στο σαιξπηρικό πνεύμα του έργου)* Ο έρωτας μ' έβαλε νά 'ρθω να σε γυρέψω Ιουλιέττα, αυτός το νου μου φώτισε πού 'ταν γιομάτος μ' ακούραστο σκοτάδι! Τα στήθη σου, αχ τα μελωμένα στήθη σου Ιουλιέττα μου! *(Σχηματίζει στήθη με τα δυο του χέρια)*

Ρ.Σ.: *(Ακόμα πιο εκνευρισμένος)* Εις το όνομα του Φρόνιτ, σταματήστε!

Ι.Λ.: *(Σταματά απότομα. Αρπάζει με μια αστραπιαία κίνηση την πίπα από τον Ρ.Σ. και αρχίζει να την καπνίζει. Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος και βάζει το ένα δάχτυλο στο μάγουλο με ύφος. Χαϊδεύει το ανύπαρκτο μούσι του)* Αγαπητέ μου, ξέρετε κάτι; Πολύ φοβάμαι ότι το ασυνείδητό σας αντιπροσωπεύει ένα ιδιότυπο σύστημα παραστατικών μορφών, που διέπονται από έναν αναλογικό κώδικα εσωτερικής διγλωσσίας. Είναι ξεκάθαρο ότι χρειάζεστε ύπνωση. Ας βουτηξουμε στα άδυτα της ψυχής σας! *(Επιχειρεί να αντιδράσει ο Ρ.Σ. μα ο Ι.Λ. τον κλείνει με το δάχτυλο το στόμα)* Μη μιλάτε! Σιωπή. Σοσοσο... Ηρεμία. Ομμμ... Κοιτάξτε τη γραβάτα μου! *(Αρχίζει να κουνά τη γραβάτα σαν νά 'ταν εκκρεμές. Ο Ρ.Σ. υπνωτίζεται σε λίγα δευτερόλεπτα).* Δύσκολο νά 'σαι ο Φρόνιτ. Πολύ κούραση και σήμερα. Έχω να συναντήσω και τον Γιουνγκ το απόγευμα... Θα με τρελάνει στις ερωτήσεις! Έπειτα το βράδυ έχω τον άλλον με το πρόβλημα της ξαφνικής στύσης και πτώσης κάθε φορά που ακούει δύο συνεχόμενα παλαμάκια - βλέπετε είναι τενόρος στην μεγαλύτερη όπερα του κόσμου, αυτής της Βιέννης, γιατί κατά τ' άλλα δε θα ήταν τόσο σοβαρό πρόβλημα... Κόλαση! Και ύστερα συνέντευξη με τη δημοσιογράφο Πατρ Ιτσιά από τα "Νέα της Βιέννης"... Αχ, αυτή κι αν είναι κόλαση! *(Κάνει ότι πιάνει με πάθος δύο στήθη)* Ας πάρω κι εγώ έναν υπνάκο τώρα να ονειρευτώ τα στήθη της Πατρ και όταν ξυπνήσω, συνεχίζω την ύπνωση... *(Κοιμάται)*

Όροφος 15ος: Ο διεφθαρμένος Σούπερμαν

ΣΟΥΠΕΡΜΑΝ: *(Εισέρχεται μέσα από το κοινό με το δεξί χέρι γροθιά και παρατεταμένο. Είναι χοντρούλης με μουστάκι και τριχωτό στήθος. Φοράει αλυσίδα με σταυρό, δαχτυλίδι και έχει το νύχι του μικρού δαχτύλου μεγάλο)* Επ, τι γίνεται; Αυτοκτονούμε και μας πήρε ο ύπνος; *(Ο Ι.Α. και ο Ρ.Σ. δεν αποκρίνονται όντας υπνωτισμένοι και οι δύο)*. Ξυπνήστε ντε, είμαστε στον 15ο όροφο, λίγη ώρα πριν την προσγείωση ή μάλλον... λίγη ώρα πριν τη σύγκρουση. Ελάτε! Σηκωθείτε! Πάμε! *(Χτυπάει παλαμάκια)*

Ρ.Σ.: Τι συμβαίνει; Πώς βρέθηκα υπνωτισμένος;

Ι.Α.: Οοοοοοοοοοοο! *(Τεντώνεται και χασμουριέται)* Τι γίνεται; Αυτό ήταν; Πέθανα;

Σ.: Όχι, φίλε μου. Έχεις ακόμη 15 ορόφους μέχρι το τέλος.

Ρ.Σ.: Συγγνώμη κύριε, ποιος είστε;

Σ.: Ποιος είμαι λέει; Άκου ρε συ τον μπαγλαμά τι ρωτάει!

Ρ.Σ.: Σας παρακαλώ αγαπητέ μου! Είμαι ο Άουερ Σόπεν! Ρόμπερτ Άουερ Σόπεν, διδάκτωρ ψυχιατρικής του διάσημου Πανεπιστημίου της Βιέννης!

Σ.: Ωραία, τρελομπαγλαμάς με διδακτορικό!

Ρ.Σ.: Προσέξτε τα λόγια σας!

Σ.: Αυτό το "S" τι σας λέει εδώ; Ε; Τι σας λέει; Ε;

Ι.Α.: Είστε ο...

Σ.: Ναι, είμαι ο Σούπερμαν! Τελείωσα την περιπολία και επιστρέφοντας σπίτι, σας πέτυχα τυχαία στον αέρα.

Ι.Α.: Μα, συγγνώμη κύριε, έχει τέτοια κοιλιά ο Σούπερμαν;

Σ.: Έβαλα λίγα κιλάκια παραπάνω στις γιορτές. Είναι και αυτή η τεχνολογία με τους αυτόματους, υπερηχητικούς ανυψωτήρες που αναγκάζει ακόμη και εμάς τους σκληρά εργαζόμενους σούπερ ήρωες να απέχουμε από τη γυμναστική και έτσι βάζουμε ένα-δυο παραπανίσια κιλάκια.

Ρ.Σ.: Ε, όχι και ένα-δυο αγαπητέ μου! Είστε τουλάχιστον 15 κιλά υπέρβαρος! *(Δείχνει ενοχλημένος ο Σ. ενώ κρατάει τη ζώνη του)*

Ι.Λ.: Πέρα από αυτό! Έχει μουστάκι ο Σούπερμαν;

Σ.: Προβλέπεται από την υπηρεσία για τους παραδοσιακούς και μερακλήδες σούπερ ήρωες σαν και εμένα. Οι περισσότεροι συνάδελφοι, βέβαια, ξυρίζονται καθημερινά· ο Μπάτμαν, ο Ρόμπιν, ο Σπάιντερμαν... Όλοι, μέχρι και το Μπατ-γκερλ! *(Κλείνει το μάτι στον Ι.Λ. ενώ χρησιμοποιεί το νύχι του μικρού δαχτύλου σαν οδοντογλυφίδα και μπατονέτα).*

Ι.Λ.: Ξυρίζεται το Μπατ-γκερλ;

Σ.: Τι δεν καταλαβαίνεις τώρα; Μπικίνι σου λέω - δεν αφήνει τίποτα!

Ι.Λ.: Σταμάτα Σούπερμαν γιατί είμαι και γω Λέδερμαν, κι αν αρχίσω να σκέφτομαι πάλι τα βυζιά της Πατρίτσια θα γίνει χαμός εδώ!

Σ.: Αυτήν από τον 22ο λες;

Ι.Λ.: Ναι! Γνωρίζετε;

Σ.: Όχι, αλλά την έχω δει κάμποσες φορές. Καλό ε;

Ι.Λ.: Μόνο καλό; Τρίκαλο... Αχ... Το μεγαλύτερο όνειρό μου είναι να βυθιστώ στα ζουμερά της στήθη...

Σ.: Αχ... Αυτά είναι. Άμα είσαι σούπερ ήρωας απαγορεύεται να προσεγγίζεις ερωτικά άλλες γυναίκες πέρα από σούπερ ηρωίδες... *(Παραπονεμένα)*

Ι.Λ.: Και δηλαδή, αφού είσαι ο Σούπερμαν... Αυτό σημαίνει ότι... ότι μπορείς να με σώσεις!

Σ.: Δυστυχώς όχι, φίλε μου.

Ι.Λ.: Όχι; Μα γιατί; Αυτή δεν είναι η δουλειά σου;

Σ.: Η υπηρεσία έχει υπογράψει σύμβαση με την εκκλησία που μας απαγορεύει να σώσουμε ανθρώπους που αυτοκτονούν. Και από ό,τι καταλαβαίνω - βλέπω και τον τρελογιατρό εδώ (ο Ρ.Σ. δείχνει να προσβάλλεται) - για αυτοκτονία πρόκειται. Λυπάμαι φιλαράκο...

Ι.Λ.: Μα έχω μετανιώσει, δε θέλω να...

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Ιάκωβε, πρέπει να πάρεις απόφαση ότι βρίσκεσαι στην τελική σου πτώση και να πολεμήσεις μονάχος μέχρι τέλους!

Ι.Λ.: Μα σε παρακαλώ ρε Σούπερμαν, κάνε κάτι!

Σ.: Δε μπορώ σου είπα - χώρια του ότι έχει τελειώσει το ωράριό μου. Τι νομίζεις, με τόσα που μας έχουν κόψει, αυτό έλειπε να δουλεύαμε και απλήρωτες υπερωρίες! Έλα από εβδομάδα άμα θες να το συζητήσουμε.

Ι.Λ.: Πώς να 'ρθω από βδομάδα; Πλάκα μου κάνεις; Σε παρακαλώ, είναι καθήκον σου! Έχεις δώσει τον όρκο... τον όρκο του σούπερ ήρωα γι' αυτό!

Σ.: Εννοείται ότι με ένα μικρό φακελάκι ίσως θα μπορούσαμε να κάνουμε τα στραβά μάτια...

Ι.Λ.: Βεβαίως, όσα θέλεις! (Ψάχνεται παντού πανικόβλητος)

Ρ.Σ.: Ιάκωβε! (Δείχνει αηδία για τον διεφθαρμένο χαρακτήρα του Σούπερμαν) Αδιανόητο!

Ι.Λ.: Μισό λεπτάκι!

Σ.: Έλα και βιάζομαι! Ήμουν βραδινός σήμερα και... (κοιτάζει το ρολόι του) έχουν ήδη αρχίσει τα πρωινάδικα!

Ι.Λ.: Δεν έχω τίποτε άλλο πέρα από αυτά! (Του δίνει μερικά κέρματα)

Σ.: (Κοιτάζει τα χρήματα στην παλάμη του) 2,5 ευρώ;

Ι.Λ.: Έεεε, έχω και αυτό! (Εμφανίζει ένα προφυλακτικό) Είναι για κάτι έκτακτο!

Σ.: Νομίζεις ότι με 2,5 ευρώ και ένα προφυλακτικό -για να δω είναι με ραβδώσεις τουλάχιστον; (Κοιτάζει το προφυλακτικό) Νομίζεις ότι με 2,5 ευρώ και ένα προφυλακτικό χωρίς ραβδώσεις θα εξαγοράσεις τη συνείδηση ενός ευσυνείδητου δημοσίου υπαλλήλου

και πόσο μάλλον ενός σούπερ ήρωα δημοσίου υπαλλήλου; Σε παρακαλώ! Για σε παρακαλώ!

Ι.Λ.: Μα πού έβαλα το πορτοφόλι μου! Κατάρα! Μάλλον θα το άφησα στο γραφείο μου επάνω...

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Σούπερμαν, αποχωρήστε αν σας είναι εύκολο να συνεχίζουμε τη συνεδρία...

Ι.Λ.: *(Κάθεται σε μια γωνία απαρηγόρητος)*

Σ.: *(Κοιτάζει το ρολόι του)* Ήδη οι πρωινές εκπομπές θα αναλύουν το νέο νομοσχέδιο για τα επιδόματα. Και πολύ κάθισα! *(Αποχωρεί)*

Ρ.Σ.: *(Πηγαίνει κοντά στον Ι.Λ. και τον ακουμπά στωικά στην πλάτη)* Αγαπητέ Ιάκωβε, θα έρθετε να συνεχίσουμε;

Ι.Λ.: Άλλη μια χαμένη ευκαιρία γαμώτι μου!

Ρ.Σ.: Ποτέ δεν είναι αργά για μια περήφανη έξοδο αντάξια των ονείρων σας.

Ι.Λ.: Ποτέ δεν είναι αργά, ποτέ δεν είναι αργά και πάντα είναι αργά!

Ρ.Σ.: Μην απογοητεύεστε.

Ι.Λ.: Αχ, η Πατρίτσια... Τι μου τη θύμισε πάλι αυτός ο αγροίκος ο Σούπερμαν; *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά και δείχνει να μετανιώνει για κάτι αδιευκρίνιστο)*

Όροφος 14ος: Η πουά γραβάτα

Ρ.Σ.: Αλήθεια, μιας και βλέπω ότι πλησιάζουμε στον 14ο όροφο, λύστε μου μια απορία που την έχω από την αρχή της συνεδρίας μας: Αν και ο επίσημος ενδυματολογικός κώδικας της εταιρείας προβλέπει για τους εργαζόμενους γραβάτα με ρίγες, για ποιο λόγο εσείς φοράτε πουά γραβάτα; *(Κάθεται δίπλα του)*

Ι.Λ.: Αχ, τα βυζιά της Πατρίτσια... *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά και δείχνει να μετανιώνει για κάτι αδιευκρίνιστο)*

Ρ.Σ.: Τι θέλετε να πείτε;

Ι.Λ.: Εντάξει, όχι μόνο τα βυζιά της Πατρίτσια αλλά και τα βυζιά κάθε γυναίκας.

Ρ.Σ.: Αχ... *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά)*

Ι.Λ.: Αχ... *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά)*

Ρ.Σ.: Τα βυζιά γενικά... *(Συνεχίζει να κοιτά)*

Ι.Λ.: *(Επαναφέρει το βλέμμα)* Εντάξει, αλλά ιδιαίτερα της Πατρίτσια...

Ρ.Σ.: Λέτε να έχει κάνει και piercing; Καταλαβαίνετε, διαγράφω χαρακτήρα.

Ι.Λ.: Δε νομίζω, θα το είχα σίγουρα παρατηρήσει. Αχ...

Ρ.Σ.: Αχ... *(Ανασκουμπώνεται)* Σας παρακαλώ αγαπητέ μου! Ας επανέλθουμε στην τάξη! Με παρασύρατε! Τι σχέση έχουν τα στήθη της Πατρίτσια με την πουά γραβάτα;

Ι.Λ.: Αυτή η γραβάτα δεν είναι μια οποιαδήποτε πουά γραβάτα...

Ρ.Σ.: Αλλά;

Ι.Λ.: Είναι μια από τις πολλές χειροποίητες -κατά παραγγελία- πουά γραβάτες που έχω...

Ρ.Σ.: Και γιατί κατά παραγγελία; Οι του εμπορίου δε σας κάνουν;

Ι.Λ.: Πόσες βούλες έχει η γραβάτα μου;

Ρ.Σ.: Ορίστε;

Ι.Λ.: Ρωτάω: Πόσες βούλες έχει η γραβάτα μου;!

Ρ.Σ.: Ένα λεπτό να μετρήσω... 2-4-6-8-10-12-14 και μία 15. Μία γραβάτα με λίγες βούλες διαφορετικών μεγεθών.

Ι.Λ.: Λίγες για πουά γραβάτα, πολλές όμως αν σκεφτείτε ότι η κάθε βούλα αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γυναικείων στηθών -ζευγάρια πάντα!- που έχω πιάσει. Και το μέγεθος συμβολίζει, ξέρετε, το *(κάνει ότι πιάνει στήθος)* ...μέγεθος.

Ρ.Σ.: Μάλιστα... Και αυτή η βούλα, εδώ στα αριστερά γιατί δεν είναι τόσο... μεταξένια; Έχει μια υφή, θα έλεγα, κάπως... περίεργη να το πω; Τριχωτή να το πω;

Ι.Λ.: Αφήστε... Πριν αρχίσω να σκέφτομαι την αυτοκτονία, μέσα στην απόγνωση μου, είχα δοκιμάσει να αποσυρθώ σ' ένα μοναστήρι για λίγες μέρες όπου πέτυχα μια καλόγρια, την Ευσεβεία... Καταλαβαίνετε...

Ρ.Σ.: *(Δείχνει αηδιασμένος)*

Ι.Λ.: Ολίγον τι απεριποίητη, να το πω κομψά.

Ρ.Σ.: *(Δείχνει πιο αηδιασμένος)*

Ι.Λ.: Αλλά δε θα μπορούσε να λείπει η βούλα, καθότι το επίτευγμα να καταφέρεις μια καλόγρια είναι αξιοσημείωτο.

Ρ.Σ.: Σωστά.

Ι.Λ.: Θυμάμαι σαν τώρα, η Ευσεβεία διέφερε από τις άλλες. Μετά την ερωτική πράξη δεν κάναμε ποτέ τσιγάρο. Αλλά ψέλναμε: *(Με φωνή ψάλτη ο Ι.Λ. ενώ ο Ρ.Σ. κάνει σιγόντο)* "Κύριε, τί έπληθύνθησαν οί θλίβοντές με; πολλοί έπανίστανται έπ' έμέ · πολλοί λέγουσι τῆ ψυχῆ μου · ούκ έστι σωτηρία αύτῶ έν τῶ Θεῶ αύτοῦ. Αμήν"

Ρ.Σ.: Αμήν. Την ευχή σας. *(Ο Ι.Λ. του δίνει το χέρι του και ο Ρ.Σ. το φιλάει ευλαβικά)*

Ι.Λ.: Μεγάλες στιγμές...

Ρ.Σ.: *(Ανασκουμπώνεται)* Σας παρακαλώ, κύριε Λέδερμαν, ας επανέλθουμε στην τάξη! Με παρασέρνετε σε γελοιότητες ώρες-ώρες!

Ι.Λ.: Μάλιστα, με συγχωρείτε. Όπως σας έλεγα αυτός είναι ο ένας λόγος που φοράω πουά γραβάτα. Ο άλλος είναι για να έχει πιασάρικο τίτλο η παράσταση: “Ο άνδρας με την πουά γραβάτα”, δεν ακούγεται καλό; *(Σχηματίζει τις λέξεις στον αέρα με το δάχτυλο)* Φανταστείτε απλά: “Ο άνδρας με τη γραβάτα”. Με τη γραβάτα! Χα! Ποιος νοιάζεται να δει κάτι για μια κοινή γραβάτα; Η “Ο άνδρας με την -παροδικά, να το τονίσουμε- μικρή συσσώρευση μεγέθους”. Πολύ τεχνικός τίτλος. Πόσοι θα έρχονταν σε μια τέτοια παράσταση; Ενώ η πουά γραβάτα κρύβει κάτι το ανεξήγητα μυστήριο.

Ρ.Σ.: Σωστά.

Ι.Λ.: Να, εδώ στο κέντρο *(δείχνει τη γραβάτα)* είχα πει στο ράφτη μου να αφήσει κενό -όχι πάρα πολύ μεγάλο, γιατί από όσο υπολογίζω στο 2 με 3 είναι το νούμερο της Πατρίτσια- για να προσθέσουμε αργότερα άλλη μία βούλα. Καταλαβαίνετε. Μα...

Ρ.Σ.: Μα γιατί δεν προσπαθήσατε να προσεγγίσετε την Πατρίτσια με περισσότερη μεθοδικότητα και φαντασία;

Ι.Λ.: Δεν προσπάθησα. Φοβόμουν... Και τώρα, ορίστε, αυτοκτονώ. Πάνε και οι βούλες, πάει το στοίχημα, πάει και ο Ολυμπιακός ο Θεός, πάνε όλα.

(Σιωπή)

Αχ, η σύγκρουση... Το δαντελωτό σουτιέν της Πατρίτσια...

Το τέλος... Το στήθος της Πατρίτσια...

Η ανυπαρξία... Οι ρώγες της Πατρίτσια...

Ο θάνατος...

Όροφος 13ος: Το υπέρτατο τίποτα της σύγκρουσης

Ρ.Σ.: *(Διακόπτει την αναπόληση του Ι.Α. ενώ σημειώνει)* Φοβάστε τον θάνατο;

Ι.Α.: Όχι. Απλώς δεν θέλω να είμαι εκεί όταν θα έρθει, όπως λέει και ο Γούντνυ Άλεν.

Ρ.Σ.: Πράγματι, δεν θα είστε εκεί. Ακολουθώντας τη σκέψη του Επίκουρου, μπορούμε να ισχυριστούμε με ασφάλεια ότι δεν θα γνωρίζετε ότι σας συμβαίνει, γιατί όπου είναι ο θάνατος δεν είστε εσείς· και όπου είστε εσείς δεν είναι ο θάνατος. Πώς είναι, λοιπόν, δυνατόν να φοβάστε κάτι με το οποίο δεν θα συνυπάρξετε ποτέ; Ποιος ο λόγος να φοβάστε το υπέρτατο τίποτα του θανάτου;

Ι.Α.: Με μπερδέψατε λίγο αν και κάτι μου λέει ότι έχετε δίκιο. Με φοβίζει εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου, εκείνη η στιγμή που θα ανοίγω την πόρτα της εξόδου από τούτη εδώ τη ζωή και θα εισέρχεται αυτό το υπέρτατο τίποτα... Κι αν διασταυρωθούν οι δρόμοι μας; Κι αν ...συγκρουστούμε; Με φοβίζει η στιγμή που θα χτυπήσω με τόση δύναμη τις αφιλόξενες πλάκες του πεζοδρομίου! Με φοβίζει αυτή η...

Ρ.Σ.: *(Τον διακόπτει)* Αγαπητέ Ιάκωβε, ο Επίκουρος στο κρεβάτι του θανάτου πέτυχε μια γαλήνια, περήφανη έξοδο αντλώντας βαθιά χαραγμένες μνήμες ευχάριστων εμπειριών: Έχοντας ζήσει μια ηρωική ζωή· έχοντας δημιουργήσει το πεπρωμένο που ήταν ικανός να αγαπήσει. Γι' αυτό φίλτατε Ιάκωβε, ανακαλέστε ωραίες στιγμές της ζωής σας και ζήστε ηρωικά μέχρι τέλους. Ζήστε σαν επαναστάτης και η σύγκρουση θα είναι τόσο ανεπαισθητη, τόσο ανούσια, τόσο γεμάτη! Αντιμετωπίστε το υπέρτατο τίποτα του θανάτου με το ανείπωτο πάντα της ζωής! *(Σηκώνεται γεμάτος ενθουσιασμό και έπειτα κάθεται)*

Ι.Α.: Μα πώς;

Ρ.Σ.: Κάντε ό,τι μπορείτε έτσι ώστε τη στιγμή της σύγκρουσης, αν ήσασταν υποχρεωμένος να ξαναζούσατε τη ζωή σας πανομοιότυπα πάλι και πάλι στους αιώνες των αιώνων, να το κάνατε με ευχαρίστηση.

Ι.Α.: Μα δεν προλαβαίνω! Σε λίγη ώρα θα είμαι νεκρός! Δεν το καταλαβαίνετε; Νεκρός!

Ρ.Σ.: Σε λίγη ώρα · μα, όχι τώρα! Μη ζείτε για μια μελλοντική στιγμή! Ζήστε μια ηρωική στιγμή · κυνηγήστε το όνειρό σας με μάτια ανοιχτά! *(Σηκώνεται από την καρέκλα)* Ζήστε την πτώση σας: Μια πτώση είναι η ζωή από την πρώτη μέρα που αναπνέουμε τον αέρα αυτού του κόσμου - πορεία προς το τίποτα, πορεία προς το πάντα! *(Κάνει να φύγει)*

Ι.Λ.: Πού πάτε; Μη φεύγετε τώρα! Μη με εγκαταλείπετε όπως έκαναν όλοι: ο Θεός, ο Σούπερμαν! Σας παρακαλώ! Σας ικετεύω... *(Εμποδίζει τον Ρ.Σ. να φύγει)* Δεν έπρεπε να είχα αυτοκτονήσει! Μα γιατί σε εμένα; Η απόγνωση...

Ρ.Σ.: Η απόγνωση είναι ο θεμέλιος λίθος της επανάστασης, της προόδου, της δημιουργίας μέσα από την ανακάλυψη του ίδιου μας του εαυτού! Αγαπητέ Ιάκωβε, έχω να συναντήσω και άλλους που αυτή τη στιγμή που μιλάμε έχουν δεμένη μια πέτρα στο λαιμό τους και τα πνευμόνια τους πλημμυρίζουν με νερό ή σφηνωμένοι στις σιδηροδρομικές ράγες περιμένουν το τρένο του τελευταίου αποχαιρετισμού. Αυτοί οι άνθρωποι -όπως εσείς- αξίζουν έστω και τις τελευταίες των τελευταίων στιγμές της ζωής τους, να μάθουν πως ποτέ δεν είναι αργά για να γίνουν αυτό που πραγματικά είναι! Να πέσουν σαν νικημένοι ήρωες!

Ι.Λ.: Ένα λεπτό χαρίστε μου! Καλά δεν τα λέγαμε; *(Συνεχίζει να σπρώχνει αλλά ο Ρ.Σ. ανένδοτος προχωρά προς την έξοδο. Μετά από λίγο ο Ι.Λ. κάθεται στην καρέκλα αδύναμος και ανήμπορος)*

Ρ.Σ.: *(Λίγο πριν αποχωρήσει σταματά, μαζεύει το τσαλακωμένο στοίχιγμα από κάτω και κοιτάζει τον Ι.Λ. από απόσταση)* Ιάκωβε -μου επιτρέπεις τον ενικό μετά από τόσα που είπαμε;- έχεις ακόμη 13 ορόφους να σκεφτείς, να ονειρευτείς, να πράξεις. Θυμήσου ότι ποτέ δεν είναι αργά για μια ηρωική ζωή αντάξια των ονείρων σου! Ζήσε μια πτώση που θα ήθελες να ζεις εις τον αιώνα τον άπαντα!

Ι.Λ.: ...

Ρ.Σ.: Μη λες “να δούμε τι μας επιφυλάσσει το μέλλον” αλλά “να δει το μέλλον τι του επιφυλάσσουμε εμείς”! Εμείς οι ανυπόταχτοι, τα αγρίμια, οι νικημένοι άνθρωποι. Νικημένος άνθρωπος είναι και ο Θεός!

Αντίο... *(Ήδη έχει φύγει)*

Ι.Λ.: ...

Ρ.Σ.: *(Επιστρέφει· μόνο το κεφάλι και το χέρι με το τσαλακωμένο στοίχημα φαίνονται)* Από ποιο πρακτορείο να παραλάβω το ποσό;

Ι.Λ.: Ακριβώς απέναντι από την εταιρεία, δίπλα στο φαρμακείο έχει ένα.

Ρ.Σ.: Έγινε, χαιρετώ. Καλή προσγείωση! *(Του δείχνει τη γροθιά)*

Ι.Λ.: ... *(Αδιαφορεί)*

Ι.Λ.: *(Σηκώνει το βλέμμα του αργά)* Τι μπορεί να κάνει κανείς στα τελευταία 40 μέτρα πριν τη σύγκρουση;

(Σβήνουν τα φώτα και ανάβει η οθόνη)

Η σύγκρουση

ΕΚΦΩΝΗΤΡΙΑ ΔΕΛΤΙΟΥ ΕΙΔΗΣΕΩΝ (οθόνη):

Αυτοκτόνησε σήμερα το πρωί ο 33χρονος Ιάκωβος Λέδερμαν πηδώντας από τον 24ο όροφο του κτιρίου της τράπεζας Fabulous Life & Co, όπου εργαζόταν τα τελευταία 9 χρόνια. Ευτυχώς ο 33χρονος πήδηξε στο κενό λίγο πριν την έναρξη του πρωινού ωραρίου και η κίνηση στο παρακείμενο πεζοδρόμιο ήταν σχετικά περιορισμένη. Έτσι δε θρηνήσαμε άλλα θύματα, ενώ από θαύμα γλίτωσε η 29χρονη Πατρίτσια Λιβέριο, υπάλληλος της ίδιας επιχείρησης, η οποία εισερχόταν στο κτίριο όταν ο αυτόχειρας προσγειώθηκε μπροστά της. Η νεαρή γυναίκα τραυματίστηκε ελαφρά με μερικές μόνο αμυχές στο στήθος της από τις άκρες των δακτύλων του Ιάκωβου Λέδερμαν, λίγο πριν ο τελευταίος πεθάνει ακαριαία.

Τ Ε Λ Ο Σ

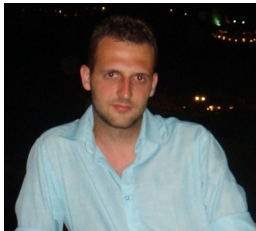
Δημιουργική ομάδα

Ο **Ελ Ρόι** είναι μια αινιγματική φιγούρα, συγγραφέας, μουσικός και εμπνευστής του πολυσυλλεκτικού έργου “Ματριόσκα”, ανάμεσα σε άλλα, που κυκλοφορεί από τις Βορειοδυτικές εκδόσεις.

Ο **Αριστοτέλης Καλόβας** είναι 25 χρονών, γεννήθηκε στα Γιάννενα και συμμετείχε στην δημιουργία της "Ματριόσκα". Είναι γιατρός και φιλοδοξεί να γίνει Νευροχειρουργός, ελπίζοντας ότι ίσως κάποτε μπορέσει να ανακαλύψει τι ακριβώς έχει πάει στραβά με το μυαλό μας... και το δικό του.

Ο **Άκης Βαΐου** είναι αθλητικός οικονομολόγος. Ό,τι καταλαβαίνει κανείς. Ό,τι καταλαβαίνει κι αυτός... Κατά τα άλλα έχει ταξιδέψει με τον Νεμάνια, έχει χορέψει στη Γιορτή και έχει ζωγραφίσει κάποιες από τις κούκλες της Ματριόσκας.

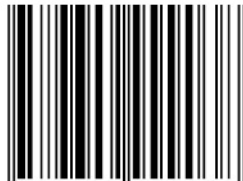

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Όλα τα έργα του κυκλοφορούν ελεύθερα στο Διαδίκτυο μέσω της ανοικτής βιβλιοθήκης www.openbook.gr. Ο προσωπικός ιστοχώρος του βρίσκεται στη διεύθυνση www.open-sesame.me

Ο **Γιάννης Καρακατσανίδης** έχει γράψει, μαζί με τον Ελ Ρόι, τη μουσική για όλα τους τα κοινά έργα, ενώ είναι ο συνθέτης της μουσικής του “Άνδρα με την Πουά Γραβάτα”. Το όνειρό του είναι να βρεθεί και στα 4 σημεία του ορίζοντα. Κατά τα άλλα δηλώνει οικονομολόγος από το Πολύκαστρο, και του αρέσουν τα ανέκδοτα με τον Τσακ Νόρις.

ISBN 978-960-99990-3-8

9 789609 999038 >